

DÉNES
FERENC

SPORTKÖZGAZDÁSZ

EGY HÍJÁN
HÚSZ?

Az U19-es labdarúgó-válogatottunk a hazai rendezésű Európa-bajnokságon kivívta a jogot, hogy egy év múlva az U20-as korosztályos világbajnokságon szerepelhessen. A magyar futball helyzetében ezt az eredményt komoly sikernek kellene elkönyvelni. Mégsem szólnak a fanfárok, nem hallatszik győzelmi induló. Sok csodálkozni való nincs ezen: válogatottunk rendező csapatként indult, a vezetők szerint tökéletes feltételek között készülhetett, korábbi eredményei azt sugallták, akár a dobogó sem elérhetetlen. Mégis, Ausztriától kettő, Portugáliától pedig különösen fájón öt gól különbséggel kaptunk ki, végül a legrosszabb gólkülönbséggel, hatodik helyen végeztünk. Az U19-esek tornájával egy időben Magyarország egy másik Eb-nek is otthont adott, a vízilabdások legjobbjai küzdöttek a Margitszigeten. Általában nem tartom helyesnek a két sportág összevetését, mert szívünknek bármennyire is kedvesek a pólós sikerek, a két sportág nemzetközi sportéletben elfoglalt helyét, gazdasági jelentőségét, az aktív játékosok számát, a helyszíni és televíziós nézettséget tekintve áthidalhatatlan távolságban vannak egymástól. Most viszont azért kell a két esemény párhuzamos rendezését összevetnünk, mert megoszlott a közfigyelem a két esemény között, a közösségi médiumok tanúsága szerint a hazai közvélemény is összemérte a kettőt.

És bizony itt is csúnya vereségbe szaladt bele futballunk. A magyar labdarúgás edzőinek, vezetőinek meg kellene érteniük, hogy a szórakoztatóipari sportban a menedzsment ugyanúgy eladja, vagy éppen felejthetővé teszi a sportszolgálatot, mint a labdarúgók, a játék vagy a környezet.

Rosszul vizsgázott a futball

„Megoszlott a közfigyelem a két esemény között, a közösségi médiumok tanúsága szerint a hazai közvélemény is összemérte a kettőt.”

de nem kell Angliába menni példaért. Itthon a szövetségi kapitányról elnevezve – minden magyar sportszerető „Tibije” – mindenki csak Benedek-csapatként emlegette a vízilabda-válogatottat, de a női válogatottunk arca is a szövetségi kapitány, Merész „Bandi” volt. Nem véletlenül. Médiaszereplésük, kiállításuk, a győzelmek és vereségek utáni higgadtságuk, adott esetben önkritikájuk, nem utolsósorban a megszerzett bronz- és ezüstérem hitelessé tették őket, személyiségük vonzóvá tette az eseményt, a csapatokat, a sportágat. (Egy barátom szerint, ha száz szelfi a Hajósban egy gólt ért volna a döntőn, most mi lennénk a bajnokok...)

A látványsportban ma már elég a szakmát minden részletében ismerő edzőnek lenni, az a minimum, a belépő. Felkészült vezetőnek, menedzsernek is kell lenni. Tudni kell a tulajdonos fejével gondolkodni, meg kell érteni a gazdasági vezetők szempontjait, alkalmazkodni kell a médiához, ki kell szolgálni a szurkolókat, hirdetőket. A sportban a „szakma” már régen nem csak edző és játékos „belügye”, hanem orvosok, diagnoszták, erőnléti szakemberek, közgazdászok, vállalatvezetők, eseményrendezők, marketingesek, PR-osok, dizájnerek, komputerverázslók stb. munkájával bővített csapatjáték. Vasárnap ugyanúgy öt góllal veszített a Benedek-csapat, ahogy öt nappal korábban az U19-es válogatott Portugália ellen. Az egyik 19, a másik egy híján 20, mondhatnánk. De nem mondhatjuk. Óriási a különbség.

Csak egy kiragadott példa napjainkból: a világ egyik legnagyobb klubjánál, a Manchester Unitednél az új edző, Louis van Gaal érkezésével az igen csak gyászos tavalyi szezon ellenére rekordgyorsasággal fogynak az idei bérletek – a szurkolóknak elég volt látni, hogyan irányította a holland csapatot a vb-n. De nem